

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 588/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], **Daria o. z.**, Červená 470/1, Žilina, IČO 48 411 299, **Diana n. o.**, Červená 470/1, Žilina, IČO 45 743 657, [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a **Adores n. o.**, Ludovíta Fullu 1191/1, Teplička nad Váhom, IČO 45 743 631, právne zastúpených Steiner & Associates s.r.o., Timonova 4B, Košice, proti postupu a rozhodnutiam Európskej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. I. 000172/2021, sp. zn. I. 000173/2021 a sp. zn. I. 000140/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 7. augusta 2025 (Rvp 2067/2025) a 14. augusta 2025 (Rvp 2151/2025 a Rvp 2153/2025) domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 v spojení s čl. 49, ako aj čl. 50 ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutiami Európskej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. I. 000172/2021 (Rvp 2067/2025), sp. zn. I. 000173/2021 (Rvp 2151/2025) a sp. zn. I. 000140/2021 (Rvp 2153/2025). Sťažovatelia zároveň navrhujú zrušiť upovedomenia Európskej prokuratúry sp. zn. I. 000172/2021 zo 14. januára 2025 (Rvp 2067/2025), sp. zn. I. 000173/2021 z 24. apríla 2025 (Rvp 2151/2025), sp. zn. I. 000140/2021 z 21. mája 2025 (Rvp 2153/2025) a upovedomenie Európskej prokuratúry sp. zn. I. 000140/2021, I. 000172/2021, I. 000173/2021 z 10. júna 2025 (Rvp 2067/2025, Rvp 2151/2025 a Rvp 2153/2025) a alternatívne aj uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia ČVS: PPZ-64/NKA-ST3-2020 z 13. mája 2024 (Rvp 2067/2025), ČVS: PPZ-45/NKA-ST3-2020 z 25. júna 2025 (Rvp 2151/2025) a ČVS: PPZ-100/NKA-ST3-2020 z 3. júla 2024 (Rvp 2153/2025).

Okrem toho si každý zo sťažovateľov uplatňuje v každej z ústavných sťažností aj finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Sťažovatelia v podaných ústavných sťažnostiach (Rvp 2067/2025, Rvp 2151/2025 a Rvp 2153/2025) zhodne, resp. tou istou argumentáciou (koncipovanou totožným slovným vyjadrením) argumentovali porušením rovnakých základných práv, keď zhodne poukázali na to, že európsky prokurátor im odoprel prístup k opravnému prostriedku, a tým ich zároveň diskriminoval oproti iným obvineným, ktorí sú stíhaní podľa slovenských právnych noriem. Ústavný súd preto uznesením č. k. PLs. ÚS 52/2025-6 z 10. septembra 2025 v záujme hospodárnosti spojil konanie o týchto ústavných sťažnostiach na spoločné konanie tak, že ďalej budú vedené pod sp. zn. Rvp 2067/2025.

3. Z ústavných sťažností a príloh k nim pripojených vyplýva, že proti sťažovateľom je vedené trestné konanie pôvodne vedené Prezídiom Policajného zboru, národnou kriminálnou agentúrou, odborom Stred pod ČVS: PPZ-64/NKA-ST3-2020, ČVS: PPZ-45/NKA-ST3-2020 a ČVS: PPZ-100/NKA-ST3-2020 a v súčasnosti vedené Prezídiom Policajného zboru, Úradom boja proti organizovanej kriminalite pod ČVS: PPZ-202/UBOK-PK-ST-2024, ČVS: PPZ-201/UBOK-PK-ST-2024, ČVS: PPZ-40/UBOK-FV-ST-2024. Vyšetrovateľ im 13. mája 2024, 25. júna 2024 a 3. júla 2024 v poradí druhým uznesením na pokyn európskeho delegovaného prokurátora vzniesol (rozšíril) obvinenie, proti čomu podali sťažnosti. Európsky prokurátor tieto ich sťažnosti zamietol uzneseniami sp. zn. I. 000172/2024 z 10. septembra 2024, sp. zn. I. 000173/2024 z 29. novembra 2024 a sp. zn. I. 000140/2021 z 22. januára 2025. Následne v reakcii na predmetné uznesenia európskeho prokurátora podali sťažovatelia podnety na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý adresovali hlavnej európskej prokurátorke. V dňoch 23. januára 2025, 5. mája 2025 a 29. mája 2025 prijali upovedomenie európskeho prokurátora (toho istého, ktorý rozhodoval o ich sťažnostiach proti vzneseniu obvinenia) sp. zn. I. 000172/2021 zo 14. januára 2025, sp. zn. I. 000173/2021 z 24. apríla 2025, sp. zn. I. 000140/2021 z 21. mája 2025, ktorými ich informoval, že právne normy neumožňujú preskúmanie rozhodnutí európskeho prokurátora hlavným európskym prokurátorom analogicky podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovatelia teda listami z 21. mája 2025 a 2. júna 2025 vyzvali európskeho prokurátora, aby ich podnety na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku postúpil generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, pretože inak im bude odopreté využitie opravného prostriedku. Na tieto listy im odpovedal európsky prokurátor spoločným listom z 10. júna 2025 v tom zmysle, že vnútroštátne orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené zasahovať do činnosti Európskej prokuratúry, toto právo patrí až vnútroštátnym súdom najneskôr v súdnom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia vo svojich ústavných sťažnostiach tvrdili, že európsky prokurátor im odoprel prístup k opravnému prostriedku, a tým ich zároveň diskriminoval oproti iným obvineným, ktorí sú stíhaní podľa slovenských právnych noriem. Opravný prostriedok podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku je pritom podľa sťažovateľov jedným z pilierov opravných mechanizmov v trestnom konaní, pretože ním môže dôjsť k zrušeniu nezákonne vydaného rozhodnutia v prípravnom konaní. Sťažovatelia uviedli, že im je síce známa judikatúra ústavného súdu vo veciach preskúvania

návrhu podľa § 363 Trestného poriadku (PLz. ÚS 2/2022, IV. ÚS 212/2022), ale tá sa nevzťahuje na tento prípad, pretože ho dozoruje Európska prokuratúra. Sťažovatelia sa tiež domnievali, že bez ohľadu na platnú právnu úpravu upravujúcu postavenie a fungovanie Európskej prokuratúry ich podnet na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku mal byť vybavený osobou, ktorej bol adresovaný (hlavný európsky prokurátor), a nie osobou, proti ktorej smeroval (európsky prokurátor). Už uvedené okolnosti podľa sťažovateľov predstavujú flagrantly porušenie ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

5. Okrem toho sťažovatelia namietali, že vyšetrovateľ v predmetnom trestnom konaní nesprávne určil výšku škody, čím mal spôsobiť nadkvalifikáciu skutku, ktorý im je kladený za vinu. Vyšetrovateľ naviazal výpočet výšky škody na odstúpenie poškodeného (Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, pozn.) od zmlúv o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, a to pre nemožnosť ukončenia kontrol pre nedostatok údajov. Sťažovatelia napriek tomu trvali na tom, že všetky ministerstvom poskytnuté finančné príspevky boli vyplatené opatrovateľom vo forme miezd. Vyšetrovateľ tak mal zneužiť inštitút obchodného práva (odstúpenie od zmluvy) a sťažovatelia sú v konečnom dôsledku kriminalizovaní za neschopnosť splnenia obchodnoprávneho záväzku, čo je v rozpore s čl. 17 ods. 2 druhou vetou ústavy. Práve toto mal byť dôvod, o ktorý chceli sťažovatelia oprieť svoj mimoriadny opravný prostriedok podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

6. Sťažovatelia si uplatnili aj finančné zadostučinenie spolu vo výške 30 000 eur, pričom nárok na neho odôvodnili iba všeobecným odkazom na okolnosti prípadu a princíp spravodlivosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

7. Podstatou ústavných sťažností je porušenie základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), základného práva nebyť stíhaný inak než zákonným spôsobom (čl. 17 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 49 ústavy) a základného práva na obhajobu [čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru] napadnutým konaním a rozhodnutiami Európskej prokuratúry.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že ak sťažovatelia ústavnými sťažnosťami zo 7. a 14. augusta 2025 napádali upovedomenia Európskej prokuratúry sp. zn. I. 000172/2021 zo 14. januára 2025, sp. zn. I. 000173/2021 z 24. apríla 2025, sp. zn. I. 000140/2021 z 21. mája 2025, tieto boli v tejto časti podané oneskorene. Zo skutkového stavu, ako ho ustálili samotní sťažovatelia, vyplýva, že posledné z týchto upovedomení mali k dispozícii najneskôr 2. júna 2025, keď adresovali list európskemu prokurátorovi, aby ich podanie podľa § 363 Trestného poriadku predložil generálnemu prokurátorovi. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti tak vo vzťahu k tomuto poslednému upovedomeniu uplynula 4. augusta 2025 a sťažovatelia podali príslušnú ústavnú sťažnosť až 14. augusta 2025. Obdobne to platí k predošlým dvom upovedomeniam, ktoré mali najneskôr 21. mája 2025, a teda lehota uplynula 21. júla 2025, t. j. ešte predtým ako podali svoju

prvú ústavnú sťažnosť (7. augusta 2025). V každom prípade sťažnostná argumentácia sťažovateľov tu koreluje s ich námietkami proti spoločnému listu európskeho prokurátora z 10. júna 2025, proti ktorému boli ústavné sťažnosti podané v zákonnej lehote, preto sa s nimi ústavný súd v nasledujúcich bodoch vysporiadal.

10. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti predniesli dve línie námietok. Prvou je odopretie opravného prostriedku tým, že európsky prokurátor nepredložil ich podnet na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku hlavnej európskej prokurátorke, resp. generálnemu prokurátorovi. Druhou je spôsob určenia výšky škody v predmetnom trestnom konaní, ktorá mala byť ich nosným argumentom v mimoriadnom opravnom prostriedku podľa § 363 Trestného poriadku.

11. Z rozhodnutí, na ktoré poukázali sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti (PLz. ÚS 2/2022, IV. ÚS 212/2022), vyplýva, že v prípravnom konaní môžu nastať procesné situácie, keď nebudú môcť obvinení využiť návrh na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku (t. j. na podanie podnetu na mimoriadny opravný prostriedok, ktorý dáva generálnemu prokurátorovi právomoc zrušiť akékoľvek právoplatné rozhodnutia prokuratúry alebo polície, ktoré sú vydané v prípravnom konaní, ak týmito rozhodnutiami bol porušený zákon). Ústavný súd tam konštatoval, že takáto situácia nepredstavuje porušenie základného práva na inú právnu ochranu, pretože takto dotknutým „osobám, najmä obvineným Trestný poriadok poskytuje iné prostriedky na ochranu ich práv jednak v prípravnom konaní a na jeho základe potom najmä v súdnom konaní.“. Aj európsky prokurátor poukázal na § 10 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý v druhej vete stanovuje, že ak ide o veci patriace do pôsobnosti Európskej prokuratúry, prokurátorom sa rozumie aj hlavný európsky prokurátor, európsky prokurátor, európsky delegovaný prokurátor a stála komora a pôsobnosť generálneho prokurátora vykonáva orgán Európskej prokuratúry ustanovený osobitným predpisom, inak hlavný európsky prokurátor. Ďalej uviedol, že podľa čl. 48 Vnútorného rokovacieho poriadku Európskej prokuratúry (rozhodnutie kolégia 003/2020 z 12. októbra 2020) v platnom znení preskúmanie postupu a právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní vykonáva európsky prokurátor (a nie hlavný európsky prokurátor, pozn.). Ide teda o analogickú situáciu, akoby sa sťažovatelia domáhali postupom podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku preskúmania a zrušenia právoplatného rozhodnutia vydaného generálnym prokurátorom (t. j. presne tá situácia, ktorá bola predmetom rozhodovania ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 212/2022).

12. Nemožno teda súhlasiť s tvrdením sťažovateľov, že aspektom, ktorý podstatne odlišuje ich prípad, je okolnosť, že ich trestná vec je dozorovaná Európskou prokuratúrou, a nie vnútroštátnou prokuratúrou. Ako bolo v predošlom odseku ukázané, skutkové okolnosti a aj následky sú rovnaké. Skutočnosť, že ich prípad je dozorovaný Európskou prokuratúrou, paradoxne iba vylučuje možnosť akejkoľvek diskriminácie sťažovateľov. Obmedzenie vo vzťahu k využitiu mimoriadneho opravného prostriedku v prípravnom konaní sa totiž vzťahuje aj na prípady dozorované vnútroštátnou prokuratúrou, ako aj na prípady dozorované Európskou prokuratúrou. Zároveň tu ústavný súd zdôrazňuje, že okolnosť, či je trestná vec dozorovaná vnútroštátnou prokuratúrou alebo Európskou prokuratúrou, nemožno považovať za diskriminačné kritérium.

13. Ústavný súd ešte dodáva, že inštitút mimoriadneho opravného prostriedku zameraného na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní je v súlade s ústavou a medzinárodnými zmluvami podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, avšak tieto ho na druhej nepožadujú ako fundamentálnu zložku každého trestného konania. Z tohto dôvodu ak platí, že za spáchanie trestného činu môže

byť obvinený odsúdený len súdom, predmetný mimoriadny opravný prostriedok z prípravného konania celkom určite nemožno považovať za pilier opravných mechanizmov v trestnom konaní, ako sa snažili naznačiť sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti, a preto samotná nemožnosť preskúmať takým spôsobom právoplatné rozhodnutie vydané v prípravnom konaní nevyvoláva konzekvencie vo vzťahu k základnému právu na súdnu a inú právnu ochranu.

14. Čo sa týka druhej argumentačnej línie sťažovateľov týkajúcej sa stanovenia výšky škody, resp. potenciálnej nadkvalifikácie skutku v napadnutom trestnom konaní, ústavný súd zdôrazňuje, že v prípravnom konaní o odôvodnenosti, a teda zákonnosti (ale aj ústavnosti) ich trestného stíhania zatiaľ meritorne nerozhodoval orgán, ktorý ako jediný je oprávnený vysloviť vinu sťažovateľov, teda príslušný všeobecný súd.

15. Ústavný súd tu poukazuje na svoju recentnú rozhodovaciu činnosť (napr. aj už spomínané rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 212/2022), v ktorej predstavil základné ústavnoprávne východiská, ktoré je nevyhnutné zobrať na zreteľ pri prieskume podstaty vznesenia obvinenia v prípravnom konaní zo strany obvinených. V tejto súvislosti zdôraznil, že právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavná sťažnosť má byť podávaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

16. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti/právomoci ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

17. Vo všeobecnosti možno uviesť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovaným právne účinným spôsobom namietat porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv (m. m. I. ÚS 107/2022). Procesné

záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, II. ÚS 355/2022). Obdobným spôsobom sa pritom vyjadril aj európsky prokurátor v upovedomení z 10. júna 2025, pričom odkázal aj na ďalšiu judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 278/2024, I. ÚS 563/2024 a I. ÚS 256/2025).

18. Ústavný súd dopĺňa, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (m. m. IV. ÚS 80/2022). Už konštatované východiská sú pritom aktuálne aj vo vzťahu k námietkam sťažovateľov v predmetnom trestnom konaní.

19. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu v tomto štádiu trestného konania neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bolo postupom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť a dôvodnosť, resp. to, či sú alebo nie sú postačujúce na záver o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti. Uvedené spravidla patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní a následne v prípade podania obžaloby všeobecných súdov a ústavný súd by si tak predčasným vstupom do hodnotenia týchto okolností aťrahoval ich zákonnú právomoc a deformoval tak ústavný systém ochrany základných práv a slobôd v trestnom konaní.

20. Napokon vo vzťahu k námietke, že sťažovatelia sú trestne stíhaní za neschopnosť splnenia obchodnoprávneho záväzku, ústavný súd konštatuje, že podľa príloh pripojených k ústavnej sťažnosti sú v skutočnosti stíhaní za zločin poškodzovania finančných záujmov Európskej únie v súbehu so zločinom subvenčného podvodu. Otázka, či v danom prípade išlo o neoprávnené ponechávanie si provízií alebo neschopnosť dodržať zmluvný záväzok, je predmetom vyšetrovania (ako to vyplýva aj z upovedomení európskeho prokurátora zo 14. januára 2025, z 24. apríla 2025 a z 21. mája 2025) a potenciálne bude aj predmetom rozhodovania príslušného súdu.

21. V zmysle už uvedených dôvodov a v nadväznosti na popísané východiská ústavný súd teda odmietol ústavné sťažnosti sťažovateľov v relevantnej časti pre nedostatok právomoci ústavného

súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde a v časti pre oneskorenosť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavných sťažností bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ako ich uviedli v petitoch svojich ústavných sťažností.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu